

РЕШЕНИЕ

№ 1495

гр. Русе, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен Ив. Бойчев

при участието на секретаря Антоанета П. Христова
като разгледа докладваното от Милен Ив. Бойчев Гражданско дело № 20234520102530 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 135, ал.1 ЗЗД във вр. с чл. 216, ал.3 от ДОПК от ТД на НАП- Варна срещу „*****“ ЕООД и „*****“ ЕООД.

Ищецът твърди, че на 01.09.2021г. е издаден ревизионен акт с който са установени публични задължения на „*****“ ЕООД в общ размер 163497,99 лева за периода май 2019г. до декември 2020г. Към 04.02.2020г. дружеството имало деклариран данъчни задължения в размер на 10606,86лв. главница и 795,52лв. лихви, а към 15.09.2020г. са деклариран данъчни задължения в размер на 10 050,94лв. главница и 1437,01лв. лихви. На 01.09.2020г. била сключена сделка от дружеството – продало на „*****“ ЕООД собствените си влекач, марка „*****“, рег. № ... и полуремарке марка „*****“, рег. № Тази сделка ищецът счита, че е извършена между свързани лица, както и че го уврежда като кредитор, поради което се иска тя да бъде обявена за относително недействителна спрямо държавата.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „*****“ ЕООД оспорва иска. Оспорва твърдението в исковата молба, че двете дружества сключили оспорената сделка са свързани лица. Понятието било легално и изчерпателно

дефинирано в параграф 1 т.3 ДОПК, както за юридически лица, така и за физически лица и страните по сделката не попадат в тази дефиниция и не могат да се считат за свързани. Сочи, се че заповедта за възлагане на ревизията е издадена 5 месеца след атакуваната сделка, както и че има извършвани плащания на данъчните задължения на „*****“ ЕООД, които не са посочени от ищеца в исковата молба.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът „*****“ ЕООД също оспорва иска. Счита, че лицето подало исковата молба няма легитимация да го направи. Сочи, че не е ясно претенцията на кой законов текст се основава- на чл. 216 ДОПК или на чл.135 ЗЗД. Твърди, че двете дружества не са свързани лица. Счита за недопустимо да се иска отмяна на договора, поради задължения на „*****“ ЕООД, възникнали не в резултат на ревизионен акт, а на подадени данъчни декларации.

Съобразявайки становищата на страните, събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и приложимият закон, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото, а и се установява от представените писмени доказателства, че на 01.09.2020г. между „*****“ ЕООД представлявано от управителя З.Ж.Д. и „*****“ ЕООД представлявано от управителя П.Г.Д. е сключен договор за продажба на моторно превозно средство и полуремарке, по силата на който първото дружество като продавач е прехвърлило на второто като купувач правото на собственост върху влекач, марка „*****“, рег. № ... и полуремарке марка „*****“, рег. №

На 12.02.2021г. между двете дружества е сключен друг договор, с който „*****“ ЕООД е прехвърлило (продало) на „*****“ ЕООД правото на собственост върху други МПС – два влекача и три полуремаркета, а на 22.07.2021г. с трети договор е извършена продажбата на още един влекач.

Към датата на процесната сделка, 01.09.2020г. едноличен собственик на капитала и управител на „*****“ ЕООД е З.Ж.Д., а на „*****“ ЕООД П.Г.Д..

На 02.11.2018г. е сключен договор за покупко-продажба на дружествен дял – Й. Ж. Д. е продал на З.Ж.Д. 50 дяла по 10лв. или 100% от капитала на „*****“ ЕООД.

На 08.02.2021г. З.Ж.Д. е продала на Й. Ж. Д. 50 дяла по 10лв. или 100% от капитала на „*****“ ЕООД.

Както договорът от 01.09.2020г., така и този за прехвърляне на дружествени дялове от 08.02.2021г. З.Ж.Д. е сключила чрез пълномощника си Й. Ж. Д..

Видно от приложените по делото справки за роднински връзки, Й. Ж. Д. и П.Г.Д. са съпрузи, а З.Ж.Д. е майка на П.Г.Д..

Според заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, „*****“ ЕООД е имало данъчни задължения към 01.09.2020г. в общ размер на 11 280,33лв., от които 9906,86лв. главница и 1373,47лв. законна лихва. Задълженията произтичат от подадена от дружеството Декларация Образец 6 и Декларация по ЗДДС. От постъпила по изпълнително дело №190727440 от 2019г. на НАП обща сума в размер на 6212,33лв., 1240 лв. са платени доброволно от длъжника, а 4972,33лв. са постъпили следствие на принудителни действия на публичния изпълнител – запор върху банковата сметка на дружеството.

С Ревизионен акт от 01.09.2021г. са установени публични задължения на „*****“ ЕООД в общ размер на 163 497,99лв.

Няма спор по делото, че задълженията на „*****“ ЕООД към датата на образуване на настоящото производство не са погасени, както и че дружеството не разполага с имущество, срещу което да се насочи принудително изпълнение за удовлетворяване на ищеца.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

С оглед заявените в исковата молба и уточняващите я молби факти касаещи публични задължения на прехвърлителя по атакуваната сделка, посочени като формирани от подадени декларации образец 6 и справки декларации по ДДС се налага извод, че предявеният иск за защита на държавата е основан на общата хипотеза на чл. 216, ал.3 ДОПК, а не на някоя от специалните хипотези предвидени в чл. 216, ал.1 ДОПК, чиято редакция към датата на атакуваната сделка не предполага и тяхната приложимост в конкретния случай.

За да бъде уважен така предявеният иск, следва да са доказани всички

елементи от фактическия състав на чл. 135 ЗЗД - ищецът да е кредитор на ответното дружество, последното да е извършило действие, с което уврежда кредитора – да е намалил имуществото си в момент, когато е било налице задължението му към кредитора, както и да е налице знание за увреждащия характер на сделката от страна на продавача и купувача.

Безспорно установено е по делото, че към датата на процесната сделка са налице публични задължения на първия ответник и продавач по сделката – „*****“ ЕООД, в размер на 11 280,33лв., установени с Декларация Образец 6 и Декларация по ЗДДС.

Увреждане е налице винаги, когато се извършва разпореждане със имущество на длъжника, включително когато се намалява възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника, като ирелевантно е дали длъжникът след разпореждането притежава имущество и на каква стойност. Съгласно постоянната практика на ВКС, отчуждаването на длъжниково имущество винаги води до обективно намаляване възможностите на кредитора да се удовлетвори. Осъществяването на сделка с имуществото на длъжника е увреждаща поради това, че за удовлетворяване на дълга служи цялото имущество на длъжника и той не разполага с правна възможност да посочва от коя движимост или недвижимост ще следва да се удовлетвори кредиторът. Поради това, също съгласно съдебната практика, знанието за увреждане се приема като съзнание, че в резултат на действието (правна сделка) съществува възможност да се възпрепятства кредиторът да се удовлетвори от стойността на имота. Т. е. знанието за увреждане обхваща знанието на длъжника, за наличие на задължение на длъжника и за извършеното от него действие (правна сделка). Когато действието е възмездно следва и лицето с което е договарял да е знаело за увреждането, което знание съгласно чл. 135, ал.2 ЗЗД се предполага за определен кръг лица (свързани), намиращи се в близко родство – низходящ, възходящ, брат, или сестра.

Оборимата презумпция за знание за увреждането, установена с разпоредбата на чл. 135, ал. 2 ЗЗД, намира приложение и по отношение на юридическите лица, чиито собственици и управители са от кръга на лицата по чл. 135, ал. 2 ЗЗД. Наличието на свързани лица по смисъла на чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 135 ЗЗД, вр. § 1, т. 3 б. "а" ДОПК следва да се приеме и когато

длъжник на държавата е търговско дружество и родството по права линия е между неговите единствени съдружници и управители, и контрагентите по сделката, както е в конкретния случай. В този смисъл Решение № 86 от 30.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 1164/2015 г., IV г. о – „Съгласно установената практика на ВКС, оборимата презумпция по чл. 135, ал. 2 ЗЗД е приложима и по отношение на юридическите лица. Юридическите лица се управляват от определени органи. Чрез тях участват в гражданския оборот. Органите винаги се състоят от физически лица, които са носители на волеизявление. Орган на юридическо лице е този необходим състав от лица или едно лице, които по силата на закона образуват и изявяват волята на юридическото лице и валидно го обвързват. Законът определя за воля на юридическо лице да се счита изявената воля на определени физически лица. Когато тези физически лица действат като органи, те поемат права и задължения не за себе си, а за юридическото лице. Юридическото лице се представлява от физически лица, чрез които то прави волеизявления и приема волеизявления“.

Към датата на процесната сделка едноличните собственици на капитала и управители на двете договарящи дружества са майка и дъщеря. Поради това следва да се приеме, че е налице и знанието им за увреждащия характер на сделката.

По изложените съображения следва да се приеме, че по делото са доказани всички елементи от фактическия състав на чл. 135 ЗЗД и предявеният иск като основателен и доказан следва да бъде уважен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.6 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят по сметка на РС – Русе дължимата по делото държавна такса в размер на 1264лв. (4% от застрахователната стойност в общ размер на 31600лв. на МПС и влекач предмет на процесната сделка).

Така мотивиран, районният съд

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за недействителен по отношение на Държавата, представлявана от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП – Варна,

ИРМ Русе, В. Б., **сключения** на 01.09.2020г. между „*****“ **ЕООД** ЕИК....., със седалище и адрес на управление гр. Русе, *****, представлявано от управителя П.Т.Р. и „*****“ **ЕООД** ЕИК....., със седалище и адрес на управление село *****, представлявано от управителя П.Г.Д. **договор** за покупко продажба на моторно превозно средство и полуремарке - влекач, марка „*****“, рег. № ..., рама № и полуремарке марка „*****“, рег. № ... рама №.....

ОСЪЖДА „*****“ ЕООД ЕИК....., със седалище и адрес на управление гр. Русе, *****, представлявано от управителя П.Т.Р. и „*****“ ЕООД ЕИК....., със седалище и адрес на управление село *****, представлявано от управителя П.Г.Д. **да заплатят солидарно по сметка на Районен съд – Русе сумата от 1264лв. държавна такса** по делото.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд - Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____